

Iznāk pirmdienas pēcpusdienā
Atbildīgais redaktors: Adolfs Plūms
Redakcijas kolēģija: Arnolds Smits, Alfrēds Vinčels un Jānis Zariņš.
Redakcija: Rīga, Gertrūdes ielā Nr. 6.
Darba laiks no plkst. 10-14, bet sestdienās no plkst. 10-12. Pirmdienas redakcija slēgta.
Tēlrs. 96208
Svētd. vak. un pirmd.: 28818 un 34998.

LATVIEŠU SPORTA UN FIZISKĀS KULTŪRAS APVIENĪBAS OFICIŌZS

Nr. 127 (978)

20. martā 1944. gadā

Nr. 127 (978)

Pārmaiņas „Sporta Pasaules” redakcijā

Jau vairāk kā divi gadi darbojas Latviesu fiziskās kultūras un sporta apvienība ar Robertu Plūmi priekšgalā kā vadītāju. Šai laikā veikts liels sagrūtā sporta atjaunošanas un celšanas darbs, iespējamības robežās labvēlīgi atrisinot apvienības statūtos paredzētos mērķus mūsu tautas dzīvības spēju kopšanā. Ir tomēr vēl daudz svarīgu pienākumu, nopietnu uzdevumu sporta izveidošanā. Sevišķi nepieciešama ir uzņēmīga un enerģiska rīcība tagadējās grūtākajās kara laikos, kad dzīve vairs nerit ierastajās normālajās slēdēs. It īpaši jā rūpējas par jaunatnes fizisko audzināšanu, lai tā nekādās apstākļos nepaliktu novārtā. Mūsu jaunajiem jāaug cēlu ideālu apgāriem savā raksturā stingriem, sportā rūdītiem miesīgi vingriem, lai sekmīgi varētu pastāvēt dzīves cīņā un tādā kārtā būtu piln-

vērtīgi tautas locekļi. Liela nozīme te ir vecākās paaudzes palīdzībai priekšzīmīgai nostājai un ne mazāk svarīga loma arī propagandai kā mudinātājam un vadības nolūku atbalstītājam. Fiziskās kultūras un sporta apvienība arvien ir izjutusi sava preses organa trūkumu. Sporta vadītājs tagad ir pilnīgi pārgēmis «Sporta Pasaules» redakciju un, sākot ar šo numuru, laikraksts iznāk kā Latviesu fiziskās kultūras un sporta apvienības oficiālais, kas pūlīs sporta vadības viedokli, sniegs rīkojumus, ziņojumus u. t. t. Par atbildīgo redaktoru ar sporta vadītāja rīkojumu iecelts apvienības darbinieks — žurnālists Adolfs Plūms, redakcijas kolēģijā darbosies Arnolds Smits, Jānis Zariņš un Alfrēds Vinčels. Līdzšinējais izdevējs un atbildīgais redaktors Nikolajs Seglenieks arī turpmāk pa-

liek laikraksta izdevējs, kam pakļauta saimnieciskā daļa. Laikrakstam jāatspoguļo mūsu sporta dzīvi, kāda tā tiešām ir. Ar to vien tomēr nepietiek, ka lasītājam pasniegt tikai notikumu atstāstījumu. Presel jānodrošina arī novērtējums, paskaidrojumi, tas, ko saucam par kritiku. Šai kritikai katrā ziņā jābūt audzināšanai. Ne uzslava, ne nopelums nedrīkst būt kritika subjektīvs garastāvokļa izpaudums, bet katram spriedumam jābūt vispusīgi apsvērtam, pamatotam, tādām, kas par mērķi ņem vienīgi lietiskību bez mazākās novirzīšanās no objektivitātes. Dzīve mums rāda, ka blakus rakstītiem likumiem mēdz būt arī nerakstīti likumi, kurus tomēr respektē ikviens, kam ar tiem saskare. Tā tas ir arī sportā, kur sekmīga sadarbība un panākumi iespējami vienīgi pilnīgi savstarpējā uzticībā, pašpauļoties uz godprātību, ka likumu neapies ar likumu. Sportā arvienu un visur jāvalda godīgumam, kas jāievēro tikpat cīņās noteikumu, kā arī savstarpējo norunu un attiecību pildīšanā. Katram sportistam jāuzskata par goda lietu ne vien sporta labā slava vispār, bet arī sava personīgā nosaukuma. Tai jābūt sportista vārda cienīgai ne tikai cīņas laukumā, bet arī ārpus tā. Vārdus sakot, ikvienam sportistam jābūt disciplinētam

sabiedrības loceklim. Viss tas, protams, attiecas arī uz sporta žurnālistiem. Žurnālista ētikai jābūt nevaļņojami tīrai. Žurnālistika nav uzskatāma par veikalu, bet gan misiju, ko piepildīt aicināti tādi ļaudis, kas pilnīgi apzinās uzdevumu un atbildību savas arodnieciskās nostājas, nacionālās apziņas un tamlīdz vēstures tiesas priekšā. Paš par sevi saprotams, ka laikraksta vadībai jābūt nobriedušu pasaules uzskatu, kas neliecās un nelokās, kā kuru reizē kāds vējš pūš, bet iztur savu līniju līdz galam. Šī konsekvence nebūt nav uzskatāma par ieteicīgu stūrgalvību, bet gan mērķtiecīgu lietderību. Elastība, vijīga daudzpusība parādāma izteikstības dažādībā, pievilcīgā izklāstā. Šai ziņā panākumi ir atkarīgi no žurnālista profesionālās apdraunības. Nav tomēr jāaizmirst, ka galvenā prasība ir pilnīga

sporta izpratne, bet raksta tehniskā apdare, jo tā smalkāka, jo vairāk ceļ raksta vērtību. Ir taču patīkami lasīt sporta notikumus ne sausus, trafrātos atstāstījumos, bet apstākļiem piemērotos olimpiskās saules apgātos vārdos, ja ir par ko jūsmot, vai vēlreiz pārdzīvot notikumus nopietnā, lietiskā stāstījumā, tiklab atkal citreiz jānūca noskaņas pārdzīvē, bet vienmēr izvairoties no šablona frazēm. Nav tomēr laba bieži sastopamā parādība, ka pasniegt lielās vai mazākās krāšņās vārdu birums, bet tieši sportiskais atstāts novārtā. Vēlams atrisinājums ir, protams, abu elementu iespējami krietnāks kopsniegums. «Sporta Pasaules» redakcija centīsies būt sava uzdevuma augstumā. Citius, altius, fortius!

Mūsu futbolistiem jāprot pārvarēt kara apstākļu radītās grūtības

Futbolistu treniņu nodarībās kara laikā saskaramies ar neērtībām un trūkumiem, kas normālos apstākļos izliktos viegli pārvaramas parādības. Lai šeit pieminām kaut vai nepietiekošu treniņu stundu skaitu, attiecīgu vingrotāju trūkumu, sacīkšu un treniņu piederumu samazināšanos, ārkārtīgi nepastāvīgos vienību sastāvus u. t. t. Ar gandarījumu tomēr jāpiemin, ka vērojot iepriekšējo sezonu futbola sacensības, futbolisti šīs grūtības pratuši pārvarēt, neļaujot tām iespaidot ne sacīkšu sarīkošanu, ne arī spēles kvalitāti. Ja vienā otrā izlasē zināmas krīzes parādības tomēr bija manāmas, tad pa lielāki daļi tas gan ietekmēja tikai biežā spēlētāju maiņa, jo atsevišķo vienību sastāvos trūkst piemērotu un labi trenētus aizsūtājus, vai arī šo aizsūtāju pavism nav.

Nebūs pašreiz Latvijā futbola vienības, kuras vidū trūktu leģionāru, darba dienesta vīru, policijas darbinieku vai arī strādājošo, kas nodarbināti pēcpusdienas beigās un pat svētdienās. Protams, ka ne vienmēr darbs veicams tā, lai karavīrs vai strādājošais sava brīvo laiku varētu atlikt futbola spēlēm. Tā nu bieži atgādās, ka mūsu vienības spēlētāji uz lauku vai ligānu lauku uzstāties bez viena un parasti pat vairākiem saviem labiekiem spēlētājiem. Pilnīgi dabīgi, ka atsevišķi vienpadsmit spēlētāji šādās pārmaiņās ietekmē negatīvi. Vienību sastādītājiem un treneriem darba pilnas rokas, meklējot ierastajiem spēlētājiem piemērotus aizsūtājus. Ja senāk katrā vienībā savus rezerves spēkus meklēja jaunatnes vai rezerves ligās, tad tagad arī šī iespējama jau ļāvusi stipri problemātiska.

Ir treneri un vienību sastādītāji, kuri konsekventi turas pie noteiktas spēles veida. Loti labi ja būzes, uz kurām šīs spēles veids dibināts, ir stabils, bet kas nu notiks, ja tas zudīs, vai vājināsies? Nav šaubu, ka levdrojamī noslides spēles veids, ja vienbūt, kura savus teicamākos panākumus guvusi pīletoļot «Vīnes skolu», piepēt vajadzēs ierīkt bez sava centra pussarga vai kāda no kontakta uzbrucējiem, jeb arī «dubultā W» sistēmas spēlētājiem vienpadsmitam kādu dienu vajadzēs rīkoties ar centra uzbrucēja vai centra aizsarga ierīcību. Mēģināt šai pirms sacīkstes piesavināties kādu citu spēles veidu, kur pieminētie rīki mazāk

izjūtam, būs jau noteikti par veltu. Turpretim vienības, kas jau savlaicīgi apmācītas taktiski vispusīgi, visas likstas pārvarēs nesalīdzināmi vieglāk un ātrāk. Šinī sakarā tad nu gribētos akcentēt biedrību futbola vienību sastādītāju, treneru un sekciju vadītāju kungiem, ka noteikti jau priekšlaicīgi jāanalizē savu vienpadsmitu sastāvu un jābūt skaidrība, kā vienība spēlēs tādā un kā atkal citādā gadījumā. Ir neapstrīdama patiesība, ka laba ikviena sistēma un spēles veids. Protams, ka zināmu spēles veidu gan galvenokārt nosaka vienības dalībnieku materiāls. Ikvienai vienībai nav vis jāvēršas tas spēles veids vai sistēma, kādu tā grib spēlēt, bet gan tas, kādu var spēlēt. Šajā rakstā jāiztīrāt visus futbola spēles veidus un sistēmas — to priekšrocības un trūkumus, nav nemaz iespējams un liekas nebūtu arī nepieciešami, jo mūsu futbola vienību atbildīgajiem vadītājiem katrā spēles veidā kārdinātie tipi ir zināmi. Gandrīz lieki ir būtu pieminēt, ka bez vajadzīgās tehniskās un fiziskās gatavības pat vienības ar visaugstvērtīgāko un vispusīgāko taktisko prasmi nespēs konkurēt pret tiem vienpadsmitiem, kuri tehniski un fiziski daudz labāk trenēti. Es tomēr negribētu iedomāties varbūtību, ka šinī praktiskos treniņos vienai vienībai pret otru būtu kādas sevišķas un levdrojamākas priekšrocības. Vismas attiecībā uz Rīgas futbola biedrību darību šī doma katrā ziņā būs pāreiza. Kara laika apstākļos ikvienam atbildīgajam atsevišķās vienības veidotājam un pārziņātājam jābūt tālredzīgam savu uzdevumu veicējam, jo jāreģinājas, ka tuvākajā laikā apstākļi vāļ var pat varbūt pasliktināties un nevis kļūt labvēlīgāki. Tas nozīmē, ka sāktais darbs pārtraucams, jo dažādu iespējamo vienmēr bijis un būs. Protams, jābūt tieši jeb gribam, lai visas grūtības pārvarētu, bet katrā ziņā tas jāmeģina darīt, jo citādi grūti sagaidīt kādus panākumus. Ja mūsu vienību vadītāji visu augmānēto iegūmēs, tad varēsīm būt droši, ka nākamā sezonā neredzēsīm vienpadsmitus, kas morāliki zaudējuši jau pirms sacīkstes tīkai tādēļ, ka, dienesta pienākumu un slimību aizkavēti, viens vai divi spēlētāji nevar sacīkstē piedalīties.

Kārtis Upenieks.

trešā roundā tehn. cnoock-ot uzvaru. Veļ pussargā svarā Dallnēvīcs pēc punktiem pieveica A. Sproģi (VEF), bet smagā svāra kategorijā Lemešis guva tāpat punktu uzvaru pār O. Sproģi (Vairogs). Liepājas bokseri pašreiz uzrāda krītošu sniegumu. Tā kā ar lielāku interesi varam gaidīt to startu Rīgā Latvijas meistarsacīkstēs.

LATVIJAS MEISTARSACĪKSTES GALDA TENISĀ,

kas bija paredzētas 25. un 26. martā, uz nenotiekušu laiku atliktas.

AUSEKĻA MEISTARI GALDA TENISĀ.

Ausekļa internās meistarsacīkstēs galdā tenisā vakar vīriešu vienspēle uzvarēja Dobrovolskis, 2. bija Lustmanis; 3. Valters. Vīriešu dubultspēlē 1. vieta ieguva Lustmanis, Bīte; 2. Sala, Valters; 3. Grobovskis, Kononovs. Dalībnieku nebija sieviešu konkurencē.

AUSEKĻA MEISTARSACĪKSTES NOVUSA

notika 26. martā pl. 10 Stāpu ielā 17-1. Pieteikšanās sacensību vietā.

Boļševiki atkal grauj Igaunijas sportu

E. Prēms (O. Sprūdes uzp.)

LD ziņo no Tallinas, ka boļševiku terora uzliedzīj, kuri, vadoties no savas parastajām zemcivēku metodēm, nolaupa nekādus svētumus un pārkāpj visus iedomājamos civilizētās pasaules uzskatus, nodarīdami smagus postījumus arī igauņu sportam. Boļševiku teroristu upuris ir latviešiem ļoti pazīstamais skrējējs Eduards Prēms. Viņš bija Tallinas policijas 4. iecirkņa priekšnieks un, savus dienesta pienākumus pildot, Prēmu nogalināja kāda bumba, kas sprāguši tā tieši tuvumā. Mirušais igauņu sportists un patriots daudzkārt reprezentēja savas zemes karogu valstu sacīkstēs un vēl tagad ir Igaunijas rekordists 3000 metru skrējienā. Kā spožs vārds igauņu vieglatlētikas sportā Prēms zināms jau no 1932. gada. Padomju lidmašīnu terora uzbrukumā laikā nodedzāts arī populārās Tallinas sporta biedrības Kaleva ēka un bojā aizgājis viss inventārs. Uguns vēl pilnīgi izpostījusi Tallinas sporta kluba mācīt. Jā, tie, lūk, ir boļševiku smiltārie mērķi... Vēl piemināms, ka austrumu frontē cīņā pret boļševismu varoņa nāvē kritis viens no teicamākajiem igauņu jaunās paaudzes slēptājiem J. Vahts. Boļševisma zemcivēku lūst igauņu sportu jau smagi piemēklēja baigajā gadā un atkal arī tagad turpina iznīcināt mūsu ziemeļu kaimiņu fiziskās kultūras dārgumus un vērtības. Val tādēļ ir brīnumam, ka Igaunijas sportisti vislicēlākajās rindās sasiegušies cīņā pret asinaino boļševismu, kas mēģina apriēt no tīkai Igauniju, bet arī pārsūjis Baltijas zemes un pat visu Eiropas kontinentu. Igaunu teroču spēks jau runā — neviens upuris nepalikis neatbrībēti!

Nevienu dienu vairs nedrīkst aizkavēties sākt meža skreļienus

Cilvēkiem, kas sistematiski piekopj sportu, vairs nav jāpārēda, ka bez stipriem muskuļiem un veselīem nerviem nepieciešama arī augstvērtīga lekdzējo organu darbība, pirmām kārtām — plaušu un sirds. Lai plaušas un sirdi iespējami ātri un labi sagatavotu sportam, līdz šim vēl nav atrasta labāks līdzeklis par skrīšanu un soļošanu. Protams, ka arī ziemā vingrojot sirds un plaušas pastiprināti nodarbina, bet tas vasaras sportam ir vēl pārāk maz. Teiktas attiecas ne tikai uz vieglatlētiķu, bet gan visiem vasaras sporta veidiem. Ka tas tiešām tā, mīnēsīm kaut vai futbolista tā saucamo pavasara «formus». Futbolista, kam ir laba tehnika, un kurš arī ziemā guvis ļoti cītīgu tehnisku treniņu, pirmajās sacensībās pavasarī pieskrīņot bumbai bieži atgādina iesācēju. Kāpēc? Gluži vienkārši: spēlētājs savu tehnisko māku nespēj parādīt tādēļ, ka viņu traucē nekārtīga elpošana un sirds darbība. Elpošanas un sirds darbības sagatavošanas posmam nepieciešams 6-8 nedēļu ilgs laiks. Tas atkarīgi no sportista vispārējās kondīcijas un organisma piemērošanās spējam. Ievērojot teikto, darba sākumu vairs nedrīkst atlikt nevienu dienu. Citādi visi nākamās vasaras nodomi būs nokavēti.

Kā un kas jādarā? Vēlpirme darba daudzums, t. i. Igaunijas katrā treniņā: sprinteriem, lekdzējiem, metējiem, peldētājiem, tenīstājiem u. t. t. 30-45 minūtes, vīdejo distancu skrējējiem un futbolistiem 45 min. — 1 st. 15 min., bet gargabalskrējējiem 1-2 stundas. Treniņa galvenā sastāvdaļa ir soļošana, kas mainās ar skrīšanu. Turpinoties treniņa periodam, arvien biežāk atkarotājiem skrīšanas posmi. Arī skrījēniem notiek vienmēr garāks distancē. Treniņu dienu daudzumu visliedzīgāk iekārtot šādi: apmēram 14 dienas 2 reizes nedēļā un tad mazākais 3 reizes nedēļā. Gargabalskrījējiem, kas viņi pārāk bieži nedrīkst izdarīt sevišķi garus pārgājienus. Piemēram, 30 km pārgājiens ir marliet par lielu, jo tad muskuļi zaudē elastīgumu. Šajā gadījumā lietderīgāk ir pavārot treniņu dienu skaitu un treniņos īsākas distancē. Soļošanas ātrums 1 kilometrā ir apmē 3 minūtes. Šis laiks gan mazliet svārstās atkarībā no ceļa profila un pamata. Kā jau minēts, soļošanu laiku pa laikam pārtraucama ar skrīšanu kas

izdarāma kāpinājuma, tāviena vai atbrīvošanās veids. Treniņu sākumā un beigās ieteicams nedaudz vingrot — sākumā muskulatūras sasildīšanai, bet beigās piegriezt vērtību muskuļu stiprīšanai. Soļojot visu treniņa laiku, piecu un gurnu locītavām jābūt atbrīvolām. Ar kāju uz priekšu jākāpj (bet ne jāizbīda). Pieskaroties zemei, kāja cēll saliecama un seme jāskār ar visu pēdu. Atspēriņā kāju nav jāstēdiz atļaut no zemes. Tai pilnīgi jānobeldz savs uzdevums. Kāja jāizstiep kā gurna, ceļa, tā arī pēdu locītavā. Jāpiēvēs sevišķi uzmanība, lai kāju purngali atgrīstos no zemes. Soļa gurns nav jāstiep, bet nedrīkst to arī mēkslīgi apraut, kas cieši saistīts ar krampjiem gurnu muskuļu darbību. Rokas izpilda sāpēkotās vēziņveida kustības. Piecu locītavu muskuļi nedrīkst būt sasprāgti. Nav jāaizmirst, ka roku kustībām šeit tīkai līdzsvara noturēšanas uzdevums. Tas jādarā tā, lai netraucētu elpošanu. Visa treniņa laika uzmanība piegriežama elpošanai, sevišķi ievērojot pilnīgu izelpošanu. Treniņa beigās jābūt savsīdūsam, un ja ar soļošanu to nevar panākt, tad nobeigsim jāpaskrien. Vislabākā treniņa vieta ir mežs, bet kur mežu nav, tad jāvas vai jāuku ceļi. Jo mīkstāka un elastīgāka pamats (piem., sūnas), jo labāk.

Attiecībā uz tēru jāseka, ka tam jābūt siltam un tādām, kas nelaiž cauri vēju. Tēru siltumam gan bieži pārprot tādā veidā, ka savelci mugurā pat 3 vai 4 treniņa bikses un svīterus. Tas ir pilnīgi nepareizi. Šāds biezs tērs traucē pareizu kustību norisi un nevaļadzīgi nogurdina sirdi. Agrā pavasarī nepieciešama galvas sērta un cimds. Visumā tēra jautājumam vēlāma nopietna vērtība, jo paviršības gadījumā draud muskuļu reimatisma brīesmas. Pasreizejās kara laikā apstākļos vislicēlākās rūpes sagādā apavi. Labākie ir alfoņānas zābaki, bet ja tādu nav, lietojot parastos apavus, tajos jāievēl vīnas zeķes un tīkko treniņbēdīes, kājas jānoņauj. Treniņam beidzoties, jānomazgājas zema karstas dušas, vai siltākā gadījumā jānoberžas ar slapju dvieļi, pēc kam jāuzvekl sausa drēbe. No treniņa atgriezoties mājās, jābūt siltāk gērbtam, nekā dodoties uz treniņu. Richards Dekšēnieks.

26. martā spēkosies svaru cēļāji

Mūsu šīs sezonas svaru celšanas sporta pirmās ievērojamākās sacīkstības būs Rīgas meistarsacīkstības izcīņa, kas risināsies svētdien, 26. martā, pl. 14. RAK telpās — Peldu ielā 22. Dalībnieku sveršana turpat pl. 12. Dalībnieki jāpļoska 1. RAK mīnē — Peldu ielā 22 līdz piektdienai, 24. martam.

UZVĀRĒTĀJI VAKARDIENAS RIKŠOŠANAS SACĪKSTĒS.

Rīkošanas sacīkstēs Rīgas hipodromā vakar interesantāko sacensību sagādāja ātrāko rīkošāju (1. grupa) braucēns. Mērķi galvu galvā reizē sasniegta trenera R. Bekera vadītās Almus (2240 m) un K. Richtera rīkošājs Volo Volute (2180 m) vienādā laikā 3:26,4. 4. Labāko kilometra ātrumu realizēja Almus 1:32,1. Vakardienas sacensībās vispār lielāko ātrumu uzrādīja Hasty Hanover (brauc. V. Jirgenšons) — 1:31,2, tomēr paliekot tikai 3. vietā. Totalizatora spēlētājiem divi kasē nelaimējās atminēt 1. un 2. brauciena uzvarētājus, kādēļ lemkaks palika kesē. Otrā un trešā brauciena uzvarētāju noteicēji tādi ipeļinījis sacīkstēs lielāko totalizatora izmaksu 1733 — RM. Veiksmīgākie

braucēji vakar bija treneris R. Bekers, P. Puriņš un V. Jirgenšons, kas katrs atzīmēja 2 uzvaras. Atsevišķo braucēju uzvarētāji: 1. braucēnis Jonny Hasty (brauc. P. Puriņš); 2. Jaquārs (V. Jirgenšons); 3. Primāns (J. Lebedis); 4. Muša (A. Ruško); 5. Londo Dill (P. Puriņš); 6. Ieva (J. Niedre); 7. Istra (V. Jirgenšons); 8. Heinrihs Jr. (S. Saicāns); 9. Volo Volute (K. Richters) ar Almus (R. Bekers); 10. Rasma (A. Svalo); 11. Mans (F. Masloborjevs) un 12. Akara (R. Bekers). H. Z.

STARTĒS ARĪ KOSTANTĪNS TJASTO.

25. un 26. martā risināsies Latvijas meistarsacīkstēs boksa. Bez Rīgas sportistiem startēs arī provincieši. Pēc ilgāka starplaika ringā atkal skatīsim mūsu daudzkārtējo agrāko gadu pusvīdeļi svāra meistaru Konstantīnu Tjasto, kas reprezentēs Ausekļa krāsas. Tjasto cēr arī šoreiz būt pusvīdeļa svāra sacensību vīdū un pēc 15-gadu līgas sporta darbības ar šim sacīkstēm grīb atvadīties no aktīvo sportistu saimes. Latvijas meistarsacīkstēs daudzus mūsu pašreiz teicamākos boksa sporta reprezentantus.

HIPÓDROMĀ

RIKŠOŠANAS SACENSĪBAS svētdien, 26. martā, plkst. 11. Nāk. sacensības: 2. un 9. aprīlī

MĒBEĻU RŪPNIECĪBA

E. Rudzītis un J. Apsītis

Rīgā, Rumpmuīžas ielā Nr. 50 Tālruni: 91040, 95108

FIRMA

J. Lamberg

Rīgā, Ives ielā Nr. 2 Tālrunis 43800

IZGATAVO EĻĀS

GALODAS

Miltu un maizes centrāle

Rīgā, Fon der Golca gatv. 4. Zentral-Handelsgesellschaft Ost fiduciārā pārvaldīšanā

TĀLRUNI:

Treuhänder 31519 Direktors 25359

Dzirnavu uzņēmumi un maizes fabrikas Latvijas Ģenerālpabalā

1944. gada ledushokeja sezonu aizvadot

Ja mums Rīgā būtu mākslīga ledus slidotava, tad pēc dziem gadiem Latvija ledushokejā izvirzītos Eiropas spēcīgākā nāciju pirmajās rindās...

Frontei un DZIMTENEI

Rihēda Vinčela vadībā

Frontes laikraksta «Daugavas Vanagi» līdzstrādnieks un sporta referents Kārlis Krūklītis kopā ar redakcijas fotogrāfu Ģitmaņu nesēn apmeklēja austrumu fronti...

Izpelnīgie sidrabotes unteršturmfiirer uzplēcus. Mūsdienīgs paaugstinājumi ir jauns abu leivorojumo sportistu varonības un nopelnu apliecinājums...

dzīgi saviem pārtējiem cīņās biedriem, pērdējās uzslavējamu varonību, tā izpelnīties augsto apbalvojumu — Dzelzs krusta 2. šķiru. Jaunais varonis — L. Pudze dzimis 1920. gadā. Viņa mūžā jau sīkstecējais 24 vasaras. Saules gaismu Pudze ieraudzījis Krievijā un tikai bēgu gaitās viņa vecāki ieradusies Latvijā...

TREBO ADOLES

Vienitāj un kluss, vienīgi starp ciliem sev līdzīgiem, satēgotājē apkārtnē pacēla varonāvē kritušā Jelgavas SB boksera — unterštūrfirera Adolfa Trebo kapa kopija.

liedzīgiem, satēgotājē apkārtnē pacēla varonāvē kritušā Jelgavas SB boksera — unterštūrfirera Adolfa Trebo kapa kopija.

Latviešu leģionāru rindās stājūties arī vairāki «Sporta Pasaulē» darbinieki. Viens no tiem ir Verners Kanups — mūsu ilggadējais rikšošanas sacensību referents.

Kupli mūsu frontes cīnītāju vidū pārstāvēta ASK sportistu saime. Kad pagada radeni uz kādu austrumu frontes līcīnā devās vairāki mūsu pag. gada izskārtējās meistariņības — ASK futbolisti, viņu vidū bija arī oberštūrfirers Voide-mārs Baumanis un unterštūrfirers Arnolds Puriņš.

Mūsu rekordinternacionāli

OSKARS ŠINS

O. Šins (O. Sprūdes uzp.)

Latvija pērdēšanā absolūvajam pavīsam 5 valstu sacīkstēs. 4 reizes mūsu pretinieks ir bijis igauņija un reizi esam spēkojušies ar lietuviešu izlasi. Visā 5 valstu sacensībās Latvijas krāsā reprezentējis Oskars Šins, un tā kā ne reiz latviešu pērdētāji nav stārtējiņi olimpiskajās spēlēs vai Eiropas meistarsacīkstēs, tad Šins ir 100 proc. mūsu pērdēšanas sporta rekordinternacionālis.

Latvijas pērdēšanas sporta rekordinternacionālis Oskars Šins, kas atzīmējis teicamus panākumus visās kraula sacensībās, vispārīgāk savas spējas nodemonstrējis garajās distancēs. Viņš pārstāv izcilu jelgavnieku 1500 m pērdētāja gvardi. «Maratonā» uz odēnas Latvijas meistarsacīkstēs gandrīz vienmēr pērdētāja vīriem, kas savas sporta gaitas sākuši rīmajos Lielupes ūdeņos.

PRĀTĪGS TEVS, KAS SAPROT SPORTU

Dāņu pseules rekordiste Ragnhilde Hvēgere, kas tagad dzīvo KĻē, vēlas tur apprecēties ar kādu kīlieti un atkal stārtēt, vienmēr izceļusies ar lielu sportisku godkāribu. Tā Ragnhilde Hvēgere tagad pie savam ievu vairāk kā 40 pseules rekordiem vēlas pievienot vismaz vēl vienu.

Verners Egerlandis atkal ledus celiņā

Līdzīgi latviešu štrāldotājiem, šai sezonā reizi savas spējas pagavūši pārbandīti arī vācu štrāldotāji. Nav notikusi Vācijas meistarsacīkstēs izcīņa, un nupat tikai reizi sacensībās teicamākie štrālnieki. 1500 m slidojumā uzvarējis Vācijas pagājušā gada meistars Verners Egerlandis. Viņš mērijā esamiedris 2:30,8 min laikā, 2. vietā ierindojies Maiss 2:31,0 min. un 3. Driksa 2:35,0 min.

No jauna atkal varam atskatīties uz vienu aizvadītu sezonu. Tā Latvijas ledushokeja sporta vēsturē būs tumšākā lappuse. Tāpat kā 1925. gadā, arī šorīcē ārkārtīgi neizdevīgie laika apstākļi, atstājis uz nepatīvēgais laiks, bija par lemeļu tam, ka neizdevās sarīkot nevienu kautiņu nozīmīgu sacīksti, par kārtējam turnīra spēlēm nemaz nerunājot. Tieši šodag viskrauk bija izjūtemas mākslīga ledus slidotavas trūkums. Rīgas meistarsacīkuma guva US vienība, kas laurajā slidotavā un sa-

maxinātā spēles laukumā vienīgajā sacensībā pārsēja ASK ar 10-0 rezultātu. US cāklā hokejistu saime, kurās rindās bez līdzinājiem plaši pazīstamiem spēlētājiem, darbojas arī vairāki jauni daudzsolāši talenti, izmantojusi katru iespēju vingrināties spēlē. Sportisti netaupījuši pūles un aktīvi piedalījies savā vienības dalībnieka Baura iekārtotā leduslaukuma apkopēšanā un centušies sagādāt iespēju arī citu biedriem sportistiem vingrināties ledushokejā. Us, tēpat kā iepriekšējos gados, atstājusi ledushokejā lielu aktivitāti un, neraugoties uz kara laika grūtībām, nav laupījuši pūles, lai uzstārtu spriegumu un vairākus sportistu pulku šajā jankajā ziemaspēles nozarē.

Klusie palīgi

ir satrauktas cilvēks ringā stūrī — sekundants. Kristus sekundants pieskātāms ikviena boksera vismīļākajiem draugiem, kas cīnītāji apsvieci uzvaras brīdī un mierina pēc nepatīkama knock-out zaudējuma. Sekundanta padomi vislielāko nozīmi iegūst cīņas laikā, bet sportistam tik patīkama, jo atpūtas brīžos. Tas arī pierāda, ka sekundantam jābūt teicamam savas lietas pārzinātājam, kas prot novērot pretinieka nodomus un sniegt vajadzīgos norādījumus savam sportistam.

Skriešanās, soļošana un ātrslidošana liela nozīme ir krietnam starteram. Vācijas ievērojamo šīs nozares speciālistu Franc Milleru senāk lielos starptautiskos sarīko-

jumos iecīnāja viesoties pat ārzemēs, jo startera noteiktība piekrīt nestoņemami nopelni krietna rezultāta realizāšanai. Vai arī Voldeimārs Čuže, kurš jau daudz gadu gadu ar saviem karodziņiem ledus ceļā rāda maigas vīzītes ātrslidošanai, vienmēr nav bijis vērtīgs, bet kluss un tikai rēta ievērots līdzgaitnieks daudzau jauku sasniegumu radītājam. Gluži tas pats sakāms par rūpīgajiem laika mērītājiem, kuri pastāvīgi redzami vieglatlētikas, ātrslidošanas, riteņbraukšanas un aīrešanas sarīkojumos.

Un ja soļošana sacīkstēs izstrūktu vērtīgie ceļa tīnesi — vai tad daudzi pasaulē rekordī nebūtu sasniegti ar skriešanas piepalīdzību? Šeit stingrībai jāizpaužas sevišķi krasi, jo noteikti, jo notīra gaita ir soļošanas sporta vislielākā sagandēšana. Ikvienam no mums utricēts savs uzdevums, lai sportista uzvara būtu skaista, lespaidīga un vērtīga. Pat puisis hipodroma stāllī, kurš rītos notīra un pabarot Grafu Kordu, Sanlotu vai Fatalistu, pie sevis tikami smaida, kad viņa koptais tīknotājs sajūsmā kaislīgo hipodroma apmeklētāju. Nemas jau norunāsim par lielajiem sporta laukumu «dariniekiem» — sirmo Briēza tēvu, Kiejeļu telas laukuma sagabātāju Arvidu Lūsi u. c. Iabim ļaudīm, kuri ziemā un vasarā gādā, lai sportisti varētu sacensties teicami koptos laukumos.

Atkalredzēšanās ar O. Kudrašovu

Dažādā kārtā simnācās ievēroti mūsu ievainotie frontes karavīri, starp kuriem sastopam arī sporta laukumos un celos pazīstamas sejas. Nupat, Latvijā frontes cīņām visosjoties Kamā un spūcklējot šēļenes simnācās esošos latvju karavīrus, nācās sastapties ar vienu no mūsu jaunās paaudzes krietnākajiem futbolistiem — Rīgas Vilku spēlētāju Oļegu Kudrašovu. Viņš ārstē jaunā gada beigās iegūto brūci no kādas minas šķēpēles kroisās kājas cīskā. Kudrašova bijis pulkveža L. pulka radio-telegrafists. Pašlaik viņa veselības stāvoklis stipri uzlabojies un drīzumā, pēc apm-

ērības nedēļām, Kudrašova cer apciemot Rīgu. Kaņas simnācā pavadītājs laika futbolistam aizīrējās ne visai ātri, jo trūcis galvenokārt piemērotas lašāmvielas. Sevišķi liela interese bijusī par sporta notikumiem, bet «Sporta Pasaules», kurā piesūlījuši draugi no dzimtenes, ne vienmēr savīcīgi aizīnāsi. Vispār, beti esošie karavīri ar vislielāko kāri īvēj katru laikrakstu vai grāmatu no dzimtenes. Kā jau sportistam, vispīrāmā kārtām Kudrašovam interesē jaunākie notikumi mūsu sporta dzīvē. Viņš dzīrdzījis, ka mīļie sporta draugi no paša biedrības — Rīgas Vilkiem nākamajā sezonā gatavojoties aizīvēt cita biedrību krīsas. «Tiesa, ka katrs sportista personīgā lieta un izēmāna ir pīedierī vienai vai otrai biedrībai, bet tomēr katram, kas savu laiku aizīvējis iemīlotas krīsas, ir sīpīgi, ka jāšķīrās no kādreizījiem cīņa biedriem — sīka sportists. Viņš tomēr nedomā, ka aizējosīe pīejījuši pīrmetumus, bet gan mīļi un sīrīnīgi sveicina it visus Rīgas Vilku futbolistus un pīrējos sportistus, īpat arī draugus citās biedrībās.

Jautāts par citu sportistu likteni, Kudrašova atceras īkai vienu, kurī viņam nācīes sastīpt. Tas ir Rīgas Vilku jaunais vīrtsārgs Tepters — īīnī nākošais biedrības spēks aiz Bebya. Cik Kudrašovam zī-

RV futbolisti brīļi Oļegs (pa kreīstī) un Aleksandrs Kudrašovī pīrīs kādās sacensībās pagījušā vasarā Rīgā. (O. Sprīdes uzp.)

„Sporta Pasaules“ 1941. un 1942. g. komplektu no Nr. 1—58 par 5,80 RM pārdod laikraksta kantori, Pīls ielā Nr. 9 — 8 katru dienu no pl. 10—14. Vēl dabūjams «Starts» 12 burīn. par 6 RM; «Sīcha Mīksla» 27 burīn. — 10 RM.

Pasta tek. rēķīns 1175

Oļegs Kudrašovs kādē Kaņas kārtā simnācā ārstē frontē gūtos ievainojumus. Ir patīkami pēc īga laika atkal redzēt «Sporta Pasaules»! (Gūtmaņa uzp.)

Visiem mums zināma sekundanta liela loma boksa gaitās ringā. Uzņemumā: Spānijas valsts vienības pārstāvis Diacs cīņas slarbrīdī uzklāsa savu sekundantu cīņas. Attēls izdarīts Spānijas-Ungārijas nesenaļā valstu sacīkstēs Madrīdē, kad spēni uzvarēja 12—4. Diacs toreiz ar noteiktu punktu pārsvaru pīveica Ungārijas reprezentantu Mirīstāju.

Uzvarai sporta laukumā ir daudz neredzamu pavadpū. Tos gan atceramies visai reti, dažkārt nēmaz nēapīrīnoties visū piepalīgu lielo nozīmi un vērtību. Bez Ričārda Dekšēnieka, Roberta Vīthofa, Kārļa Upenieka, Jāga Poja vai Adolfa Grāša, varbūt, viens otrs latviešu atlēts ātrastot tūlu no savas pīrēzījās slāvas un pīndukumiem. Trenera vārdam īkvienā sporta veidā pīrēzījā mīlīgā nozīme. Tā ir patīesība, kurā sen vairs nav apšābama. Vērā nēmamā arī daudzi cīļi uzvarai kalpojuši piepalīgi, kurus skatījoties parīstī nē redz, nē arī par tiem domā.

Meistēris un masāža arvien dod sprīdīgumu sportista muskuļiem, vīcīna labasjūtu un ir viens no celēm, kas ved pīr spēlēs uzvaras medālas. Cik gan daudzi pīrēka nopurīšiem muskuļiem nav sagādājis Harijs Bērīziņš — mūsu kādreizējais emagā svāra boksa meistars un īgadē teicīnātās masīerīes, īpat arī cīļi viņa darba biedrī.

Klūs, bet nēatīstājams palīgs bokseram

Zvīdrijas meistari bokšā

Zvīdrijas meistarsacīkstēs bokšā ievērojamāko pīndukumu kalīnījās teicīmās epālīsvārs Kurts Kreugērs. Viņš savās valsts meistarsacīkstēs īeguvis 6. reīzi. Zvīdrijas 1944. gada boksa meistaru sarakstē, sākot ar mūsās svāru, sīnēdz sīdu sīnu: Tage Persona, Jāns Pāmpē, Kurts Kreugērs, Tore Hakānsons, Tore Karlsons, Nīls Johānsons, Kurts Stēlus un Nīls Andersons. Līelākās pīrēzījās pīdzīvotā vīglā svāra kategorijā, kur fīnālā cīņā jaunais Tore Hakānsons īpunkteļīs zvīdru īlāsēsas sastāva dalībnieku Lenāru Bokvīstā.

Meistēris ir īkvienā sportista mīļs draugs. Krietnam masāža dēva par muskuļu pīrēku. Šīs pīrēks skatīšanās arī Ungārijās krietīmās pasaules rekordīstā Scabo seļā, kurā pīrēzījs pīlīnībā īrījūt slāvenā vīcu masīera Šīfmanā prasmi savēi arādē. Pīrēzījām, ka Šīfmanis godam vīc savus uzdevumus, kaut arī vīsam nav acu galmas. Teicīmo masīerī Šīfmanī darbā vīc vīcu garo distāncā skrējējs Sīrīngs (uzpēmumā pa kreīstī).

Tādū klusu palīgu īr daudzi, ļoti daudzi. Vīpus var vērēt vīās nozares un sporta veīdos — īal tas būtu sīdu asīnātājs, sporta tēpū mārgālījs, dīvīrtēro īzēlotājs, vai arī tas pīlīcīsts, kas kādreīz no laukuma aizīvedīs nepīekļījūtu skatītajū — katram ir savs nopelns, kaut tas dažkārt īkiet sīks un maznozīmīgs.

Kad uzvarētājs ap sovī dzīrdī sajūsmā un gavīles, īal vīpam tomēr nekād nētrūkst mīļs pīdīes klusajiem palīgiem, no kuriem nē viens vīen dažkārt sportam atīvedīs vīsu savu dzīvi. Šie cilvēki patīesībā arī nēmīļi, ka vīpus uzmeklē un atcerās, bet tiejī tādēļ jo vairāk pīnījuši mūsū atīzīnību un cīenību kā ļaudīs, kuri par vīsu vīrēk mīļ sportū, kaut arī poļī vīnī dažkārt nekād nav pīdējūši, paukojūši, spēlējūši futbolū vai arī bījuši slāvenā skrējējī. Klūsīe palīgi tomēr īr un palīek īēbie, mīļie sporta draugi.

Arnolds Smīts

Dānijas meistari bokšā

Noskīrdīrojušīs Dānijas 1944. gada boksa meistāri. Sākot ar mūsās svāru, Dānijas meistarsacīkstēs uzvarējūši: Alfis Bertēlsons, Ankers Sēna, Jens Nīlsons, Ralfs Lārsens, Kristīans Jēnssens, Akseļs Brēms, Svēnds Kristēnsens un Kārļis Nīlsons. No jaunajiem Dānijas ringa vāldīniekiem starptautiskī parīstāmākās spēks ī pussmagāsvāra Kristēnsens, kas 1942. gada īal pasā kategorijā kļuva Eiropas meistārtīnīlā īpīsnīeks. Pēc īgleim gādīem Dānijas meistāru vīrējūšū vīrā nav atrodāmī dvīgu brīļi Fredrīkseni, kuri nēsen īzēbīdās aktīvo ringā cīnītājū gaitās.

Mazi stāstījumi — piezīmju blokā

TRISKĀRTEJĀ REKORDISTE ATGRIEŽAS SKREJCEĻĀ.

1942. gadā mūsu vieglatlētikas sporta draugus ar teicamiem rezultātiem sprintā, 90 m barjērskrējīenā un tālīekšīnā, kas kaut arī bīja sīnīegti bez nopīētīnākas konkurencīes, tomēr tuvojās Eiropas klāsī, īpīrēcīnājā Līdīja Gālīe-Leīzmane. Vīnu dībīnānī varēja uzskatīt par latviešu sīevīešu sporta īzclīko reprezentānti, no kuras spēlētājs pīndukumi bīja gādījami īkai nākotnē. Vīenā sezonā īkai sīmpīnīstīkā sprintā meistāra īmānta Gālīja dzīves bīedrē kļuva trīskārtējā Latvīes rekordīste. Ar īlielu īnterēsī vīsa mūsū sporta gāīme gatavojās — sekot Gālīes gāīlām pagījušā gādā, bet vīja nēstārtējā, jo pīrēkšīnīgā sportīstū īmīene gādījā atropīmantīeīkus. Rudēnī vīl īzcīlo rekordīstī pīemēkējā sītkīsmās nēlēmās gādījums, kur vīpā vārgī savainojā kāju Bīja brīdīs, kad pastāvējā bažas, vai Gālīe vīspār vīrs varēs atgriezties skrējceļā. Uzīmanīgā ārstēšana tomēr teicīmā sīdzīējā īveīnojumū, un nu jān āzīrtījā lābs laika spīrdīs, kopš Gālīe uzsākusi gatavojanos jaunajai sezonai. Kopā ar vīru un pīrējiem savās bīedrības LSB vīglātīetīem, trīskārtējā rekordīste jān frēmējās mežā. Vīpa cer pīlīnībā atgūt 1942. gada spējās. Par pīrēkšīmī Gālī-

le stādījuši, Holāndes tenomenālo pasaules rekordīstī Fennīju Blankaru-Koenu, kas savus īlīelākākos rezultātūs uzrādījuši īējī pēdējos gados, pēc tam, kad jū Bīja kļuvis īalīgā mībe. Gālīes āgrīesīnās aktīvo rīndās katrā zīņā mūsū sīevīešu vīglātīetīkā solā īnterēsīnām sacensībām un sasīnīegūmīem bagātū sezonū.

TOP PUNKTU VERTĒŠANAS TABULAS PELDĒŠANĀ

Mūsū īzclīko trenera un sporta darbīnieka Ričārda Dekšēnieka darba pīrēku un īzīrtību var īkai apbrīnot. Vīņš vadā vīglātīetīu un Daugavīešu basketbolīstū trenīņus, īk dīenas vīc kārtējo darbu kā vēcākās referents sportā pīrvaldē, un tomēr Dekšēnieks prot atīcīnāt brīžus, īal mūsū sports kīļtū bagātīaks vērtīgiem atīzīnīem un īzīstrādājūmīem. Jū pīās atīzīnībū guvūsās Dekšēnieka sīstādītās sīevīešu vīglātīetīkas sasīnīegūmu punktu vērtēšanas tabulās, pēc kurām mūsū zemē nosaka punktu skaitū vīās daudzcīņas sacensībās. Īgad Dekšēnieka sīstājes pīe jānū monumentālā uzdevuma vērtēšanas. Vīnī sīkī īzīdzīnījās pīdēšīnās sasīnīegūmu dānos. Dekšēnieka nodoms ir, īpat kā vīglātīetīkā, arī pīdēšīnās sportā īzīstrādāt rezultātū vērtēšanas tabulās, kas tad skaidrīpī pateiktū, kurš no vīšiem varējūmīem ir pīrākāks. Šīs darba prasā īlīas zīnīšanas un pacīetību, tācu Dekšēniekam nevīena no šīm īpīsnībām nētrūkst, un īespējams, ka jūn savasār mūsū pīdēšījū bīedrību sacensībās varēs īzīmantot latviešu neatvīotājā sporta darba rīka Dekšēnieka īzīstrādātās punktu tabulās.

KLUSĀ VEIKTS CAKLS DARBS...

Jā uzīmanīgā pēvērojam un pīsekojam mūsū atīvīško bīedrību sasīnīegūmīem, tad top skaidrī, ka vīenā no tām organīzīcījām, kas bēidzīmos gados atīzīnījuši spēju īzīrājāko progresū, ir VEF. Katrs zīn, ka VEF krīsu pīrātājū īsīstādā vīenu no mūsū spēlētājūmīem futbolā vīenpīdsmītem. Populārs VEF vārdī kļuvis vīglātīetīkā. Skatītu uzvaru gādīenu pagījušā vasarā nēdemonstrējā VEF volejbolīstī, un īgadē vīēfīesī, arī vīeni no nopīētīnājūmīem vīrsīlīgas kandidācīem basketbolā. VEF sporta gāītu sācums meklējams apmēram

10 gadus atpīkai. Pīkīpīemīkī rītūmā īal īalīca spīrdī īr pīauktī tādā stāvoklī, ka VEF īmīcījās jūn pīesīkīta pīe spēlētājūmī mūsū sporta apvārsū spīeklīem. VEF reprezentāntu progresē ceļā nekād nav vāldījās sīkās troksnīs, bet darīmās vīenmēr veikts klūsībī. Šī rosība pīrādās īk pati no sevīs, kad palīsam īzīstrādāt sīkās zīdīs, ka bēidzīes VEF īnterēs turīnās tādū īn tādā sporta veīdā, vai īkai, kad VEF sportīstī vīesojūšīs provīncē. Nav nolīdzīams: VEF sportā ļaudīs, sīlīdzīnot ar vāīrūmu no pīrējamī bīedrībām, pīrēzīz dzīvo īevērojamī teicīmākos apstākļos. Tā vīenīgā no Rīgas organīzīcījām īr pasāī savs laukums, kurū var īzīmantot, kad vēlēs. Tācu šīs pīrēkšīcības, īlīkas, nēatnēstu bagātīgas augļus, ja trīktū cīklu darba roku. Samērā mazs ir to sportīstī ekāīsts, kurus vīēfīesī īeguvis no citām bīedrībām. VEF īstos pīndukumus, īkiet, vīl gīēbī nākotnē Lūk, futbolā jaunātes īlīgas īmeīstīrītūlīs pīedēr VEF vīenībā, un arī basketbolā VEF zīnī ir vīeni no vīnīpīetīlīkājīem uzvaras kandidācīem. Tīkai īēgad VEF noorganīzījā sīevīešu basketbolā pīecīnieku, kurā nēvarēja ātrās gādīrtī nēvīenu rūdītāku seju, tācu sezoņas otrajā pusē ar VEF meīcī īnēģīnīko cīpas māsū vajadzējā rīkīnīesīes par vīspīcīgākājīem konkurentīem. Vīsi īē pīndukums tāda, ka vīēfīesī savā darbā pīrātīs ātrās pīrēzī ceļu. Un īlīesām, katrāī nozārī ar pīlīesī īnterēsī un rūpībū seko cilvēki, kam īē līeta īr mīļa. Tā futbolā bez nozares vīdītājā Ozolā vīenmēr uzīmanīgī savā uzdevuma vīēfījī bījuši vīa palīgi Kārļīnīš un Švīlpe. VEF vīglātīetīkā sīmīs vīēfīesī īr rosīgājs Bīchis, bet bīedrībīs basketbola īlīkīnī allaž atrādīšīs Gulbja rokās. Vīsi vīpī īzīpratīsi patīesīo sportā garū, kurā nav spējīs īēdāgt arī vīsanīgākā zaudējuma rūgtūms. Tā klūsībā veiktais cīkīlais darba cīlīens īr deīvs daudzsološu mīntojūmū, kas īk ar jaunū sezonū VEF pīndukumu kausu vīēdīsīs grēmāku. Nevīens tomēr nav īēpns pīlīcīs, un tādēļ jo spēzū skatū vīēfīesī var raudzīties arī nākotnēs īlīēs.

SOĻOŠANAS MĪLĪGĀ PROGRESA SOĻĪ

Vēcu spēlētā vīglātīetīkas žurnālā «Der Tātchtatlet», kas īgadē, kārtā dīenās, īzīnā pīr-

nāis ar rokas bumbās spēju ofīcīo vīglātīetīkās, pēdējā numurā pībūcīesī jaunākās pasaules rekordū vīrējūšū. Īnterēsīnīgāko sīnu pīvērī īesīkats soļošanas rekordāzīrījū sarakstā, kur motīru sīstēmās distāncē 1943. gādā klāt nākuši 4 jauni pasaules rekordī. Tos sasīnīegūši zvīdri Hārdīmo un Oīsens. Pīrēzīz ofīcīālā pasaules rekordū dīstē āoļošanā īr īādū īzīskatū: 3 km — Hārdīmo (Zvīdrijā) 12:02,2 mīn. (1943. g.); 5 km — Hārdīmo (Zvīdrijā) 20:31,6 mīn. (1943. g.); 10 km — Hārdīmo (Zvīdrijā) 42:47,8 mīn. (1943. g.); 20 km — Mīkīelsons (Zvīdrijā) 1:32:28,4 st. (1942. g.); 30 km — Oīlsons (Zvīdrijā) 2:28:57,4 st. (1943. g.); 50 km — Zīverts (Vācījā) 4:34:03,0 st. (1924. g.); 1 stundā — Mīkīelsons (Zvīdrijā) 13555 m (1942. g.) un 2 stundās — Bruuns (Norvīeļjā) 25263 m. Vīslīelāko īzībrīnu rada zvīdri Vērnēra Hārdīmo sasīnīegūmī īvāļās distāncēs. Jā vīl pīrīs dazīem gādīem kāds āpīgalvotū, ka vīņš redzējīs soļoļošanā, kas 3 km nosojosīs turpat apājās 12 mīnūtēs, bet 10 km vīeīcī ātrākā īalīkā par 43 mīnūtēm, tad katrā zīņā šīm sīstām nēvēcīs, vai īlākā gādījūmā teīktū, ka sacensīsīs īr skrējīs. Īgadē šīs bīrīnūms kļuvis par teīlu īstēnībū, kas sīpēmīs arī ofīcīālo starptautiskās vīglātīetīkas savīenības āpīstīrīnājūmū. Īnterēsīnāī sīlīdzīnājūmā āzīrīnī pīrēzījās Latvīes rekordūs attīcīojās distāncēs: 3 km — P. Zeīkats 12:38,9 mīn. (1939. g.); 5 km — A. Krīklīš 21:39,8 mīn. (1942. g.); 10 km — R. Zīrdzīnīš 44:39,0 mīn (1937. g.); 20 km — J. Dālīš 1:34:26,0 st. (1933. g.); 30 km — J. Dālīš 2:31:30,8 st. (1934. g.); 1 stundā — A. Līepas kīnīs 13107,30 m (1938. g.) un 2 stundās — J. Dālīš 24843,55 m (1933. g.). Latvīes rekordāzīmes trīkst 50 km soļojūmā, kur reģīstrēts vīenīgī mūsū īlākīes sasīnīegūms, kas pīedēr Bērlīnes olīmpīskī spēļu bronzas medālas īeguvsījam Adālbērtam Būbenko 4:32:42,2 st. Latvīes rekordū vīrējūšūjūms gan īr īr īauku vērtībū, tācu tas, redzot jaunāko pasaules rekordū sarakstū, nēbūt nēlīcīnās, ka latviešu soļotājī kādreīz āpīraudzījūši zemes lodes īevērojamākos sasīnīegūmus. Tomēr vīl pīrīs nēdasūz gādīem tā bīja nēapīgādāma īstēnība, ka Dālīpa, Zīrdzīna, Zeīketa, Bērnārdā un Līepas kīnāī rezultātī pīrēspījā torēzījās pasaules rekordīcīkus, ļoti īal īalīca spīrdī

mūsū sasīnīegūmī kļuvis īkai par atīstītamīem caurmīra varējūmīem. Gālā vārdā šīm konstatījūmājam var būt īkai vīens: soļošana īr spērīstī mīlīgū progresā solī.

KĀD LATVIEŠU ĀTRSLIDOTĀJI ATGŪS PASAULES KLĀSES SNIEGUMU?

Neīzīdevīgie laika apstākļī, īkāt vīl nākot kārtā vētru īerobēzīojūmīem pīlīnīgī parālīzījūši mūsū zīemas sporta dzīvi. Vīsvīrāk jāskūmst par to, ka pēdējos gados nēmaz pīe kārtīgā trenīņā un sacensībām nav tīkūsī latviešu ātrslīdotājī, jo īēlī īal klāsīskajā ledus sporta veīdā mūsū sasīnīegūmīem pīemīta pasaules klāsēs vērtība. Tālās jūn īlīkas dīenas, kad mūsū Eiropas meistārs Alfons Bērīziņš no sacīkstēs un sacīkstī uzvarēja rēmas lodes slāvenākās ātrslīdošanas nācījas Norvīeļjās īzīcīlo rekordīstū gvardī. Tas pēdējū reīzi notīka nē vīrāk 5 gadus atpīkai, bet īgadē jūn latviešu ātrslīdotājū vārdī vīlīs nēgrēzno pasaules īlākāo sasīnīegūmu sarakstū. Kad mēs atkal atgūēim zandēto pasaules klāsēs snīegūmū? Latvīes ātrslīdošanas sportū savu īlielo progresā ceļu uzsākā 1934. gādā, kad starp pīrīs sezonū paguruma īatīku un sekojīšo sīrājū atīdzīmānū īk kā robeīstāhs noatījās īzīcīnā uzvarā pīrējāī Īgaunījās—Latvīes valstu sacīkstēs. Vajadzējā āzīrītēt 5 zīemām, īdr 1930. gādā mūsū ātrslīdotājū rezultātī ēsasīnēdās savu augstāko kulmīnīcījas punktu. Īgadē, īlīkas, sīlīdzīnot ar 1934. gadū, apstākļī nav tīk īaunī, jo ātrslīdošanā mūsū zemē īpīrojamī ir kīpīs draugu pīlks. To skaidrī īlīcīna nolīkumī provīncē. Pat tādās vīetās, kur nēnāz sīlās: āgrīk nēmaz nepazīnās, cīkīle provīncīesī sīldo, ja vīen to ledus celīnī atļauj. Arī rīdātīnieku vīdū bez rūdītīkājīem spēlētū nētrūkst īaunū cēsojū. Sēcīnājūms no vīsa mīnētā būtu, ka mūsū ātrslīdotājī savu pasaules klāsēs gatavību zaudējūši ātrāk kā īzīvelojīs 1934. gadā sīkātā pīndukums vīrēks. Pīrīs zīemas sīngurā salū, tam īkāt vīl spēcīgā starptautīskū konkurencī, un, īkīet, mūsū ātrīnīekū vārdī tīkai āpīlīdīs vīsu zemes lodi, jo īstās pamatī ēkasīlozūmūs pīlīcīs vīl no nesēnājīm slāvas dīenām, un tam tīkai nēpīecīesīams gūt īaunū sīpīrīnājūmū un rūdījūmū.

Jānis Zārīšs L. Gālīe (O. Sprīdes uzp.)

R. Dekšēnieks (O. Sprīdes uzp.)